

denne Lejlighed, vilde Konflikten være undgaaet, og naar man ansaa det for saa overmaade vigtigt, at Organisationerne ikke blev indblandet i disse Forhold, maatte det større Landbrug sørge for, at saadanne Forhold ikke kom til at foreligge.

Derimod udtalte *Hans Pinstrup* (V.) sig i Tilslutning til Ordføreren for Forespørgerne. Fagforbundenes Maal var klart nok: at Landmændene skulde tvinges ind i Arbejdsgiverforeningen, forpligte sig til at antage Arbejdsmandsforbundets Tariffønligheder og til fortrinsvis at antage organiserede Arbejdere, hvorved Medhjælperne vilde blive tvunget ind i Fagforeningen. Saa kunde Lederne »sidde i København og diktere Saastrejke, Høststrejke, Roestrejke, Malkestrejke, Blokade o. s. v.«. Men i Landbruget kunde man ikke som i Industrien lukke og senere begynde, hvor man hørte op. Dertil kom, at det hidtidige gode Forhold og Samlivet i Hjemmene mellem Landbrugeren og hans Medhjælpere vilde ødelægges, naar det ikke hvilede paa frivillig Overenskomst, men Fagforeningsledere udefra skulde trænge sig ind i det og møde op i Hjemmene for at fremkalde Splid og Ufred. Sagen havde straks vakt stort Røre i Landbokredse, hvor man hurtigt blev klar over dens Omfang, og ved de jyske Landboforeningers Delegeretmøde den 7. Oktober havde Formanden, Landstingsmand Hauch, opfordret Landboerne til saa kraftigt som muligt i Fællesskab at imødegaa saadanne Overfald paa Enkeltmand. »Det er Kampen om et Princip, om Friheden for den enkelte til i Hus og Gaard uden Fagforeningsledernes Indblanding at ordne sine Forhold og for vore Medhjælpere til frit at afgøre, om de vil staa i Fagforening eller ikke og til frit at vælge deres Arbejds- og Læreplads.« Fagforeningsovergreb som i Skudshale-Sagen kunde ikke tolereres i et retsordnet Samfund, og med den nære Forbindelse mellem Fagforbund og Ministerium burde Statsministeren sørge for at hindre saadanne Overfald og sørge for, at Arbejds- og Erhvervsfriheden sikredes Landets Borgere.

Ordføreren for Det konservative Folkeparti, *Victor Larsen*, holdt ogsaa paa, at Hovedvægten ikke havde været lagt paa det lønmæssige, men paa, at »Fagforbundene nu vilde til at slaa Hul i Nordjylland;« nu vilde man ind paa Gaardene, man vilde have Ret til at tale med om Arbejdsforhold og naturligvis ogsaa Lønforhold paa Gaardene i denne Egn«. Landet over havde der vist sig Tilløb til nøjagtigt det samme, og baade paa Sjælland og Fyn kunde der vises Eksempler paa, hvorledes Dansk Arbejdsmandsforbund troede at kunne terrorisere danske Landmænd. Taleren og hans Parti havde intet som helst mod Organisationer; men det centrale var her, at Organisation maatte være en frivillig Sag. »Vi har imod, at Organisationerne, i dette Tilfælde Dansk Arbejdsmands-